

Ruhumdaki Yabancı / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlür

написано kitapcy | 22 января, 2025

Ruhumdaki Yabancı / dedektif hikaye RUHUMDAKİ YABANCI

Sonbaharın bu güzel akşamında, İzmir Körfezi'ne düşen güneşin yansıması, bu kentte yaşayan sakinlerine hafif meltemle birlikte denize düşen eşsiz ışıltılarını cömertçe sunuyordu. Tüm şehir halkı sanki elbirliği yapmış gibi Karşıyaka sahilinden Bostanlı sahiline kadar evlerini boşaltmış, sonbaharın bu son günlerinin yazdan kalma sıcaklığının tadını çıkarmaya çalışıyordu. Kalabalığın içinde sallanarak yürüyen, Cansu ise kalabalığın arasında kaybolmak istercesine büzülerek yürüyordu. Üzerine aldığı ince hırkasının ceplerine soktuğu elleri nedensiz yere buz tutmaya başlamıştı. Yıllar öncesine kaydı aklı. Bu şehirde doğup büyümüştü. Babası bir okulda hizmetliydi; annesi ise tekstil fabrikasında çalışıyordu. Ailenin iki çocuğundan büyük olanıydı. Annesi kendinden iki yaş küçük olan kardeşine ve ona sevgi dolu gözlerle bakar, onları incitmekten kaçınırdı. Cansu, İzmir'in kızlarına has o büyülü güzelliği sahipti. Sarının iki tonu açık olan

saçlarını, küçücük burun ve dolgun dudaklarını annesinden, çıkık elmacık kemiklerini, mavi gözlerini ve uzun boyunu babasından almıştı. Eğitim hayatını lise sona kadar başarı ile getirmiş, girdiği üniversite sınavını kazanmış fakat kayıt olmamıştı. Bir an önce hayata atılıp anne ve babasının üzerindeki yükü hafifletmek için iş hayatına atılmıştı. Annesinin ve öğretmenlerinin ısrarlarına rağmen çok istediği ve kazandığı bölüm olan mimarlığı elinin tersi ile itmişti. Biraz para biriktirip tekrar girecekti sınava ama onun planının dışında bir hayat süreceği hiç aklının ucundan geçmemişti. Şimdi ise Karşıyaka sahil şeridinde yürürken zamanın ne kadar acımasız olduğunu düşünüyordu. Çocukluk döneminde yavaş geçen zamana ne olmuştu da su gibi akıp gitmek için akrep ve yelkovanı yarıştıyordu. Cansu bulunduğu ortamın kalabalığından ürkererek, bir banka oturup karşı tarafa yani Alsancak'ın büyümlü ışıklarına daldı. İçinden hayatın ne kadar acımasız olduğunu, insanların yüzlerini ne kadar iyi maskeleydiklerini düşündü. Tıpkı karşı tarafın yanan sönen, insana göz kırpan ışıkları gibi yanıltıcıydı hayatı. Denizin iyot kokusunu içine çekti. Genç kızlığında bu koku ona huzur verir, hülyalı hayaller kurmasına sebep olurdu. Oysa şimdi içine burukluk ve kaybolmuşluk hissi verip canını acıtıyordu. Oturduğu yerde düşüncelere o kadar derin dalmıştı ki hırkasının cebindeki telefonunun sesi ile yerinden sıçradı. Ekranı baktığında korkusu daha da büyüdü. Arayan kocası Selim'di. Yedi yıllık evlilik hayatı düşlediği gibi olmamıştı. Telefonun açma tuşuna elleri titreyerek basıp kulağına götürdü. Selim şehir dışına, bir görev için çıkmıştı. Sanki Selim karşıсындаymış gibi hazır ol vaziyetine geçmiş onu dinlemeye çalışıyordu. Selim ise ona bir merhaba bile demeden hangi cehennemde olduğunu, kendisi yokken evden çıkmaması gerektiğinden dem vuruyordu. Cansu, titreyen sesi ile biraz hava almak için sahile indiğini söylediğinde telefonun suratına tehdit dolu küfürlerle kapandığını duyunca eve dönmek için hızlı adımlarla yürümeye başladı. Biraz ilerleyince garip bir korkuya kapıldı. Selim onun evde olmadığını nereden biliyordu? Telefonu açar açmaz bu soru ile karşı karşıya kalmıştı. Evlerinin balkonu da caddeye bakıyor sahil boyunun tüm ihtişamını gözler önüne seriyordu. Birden arkasını dönme ihtiyacı duydu. Selim polisti. Acaba arkadaşlarından birisi kendisini takip mi ediyordu? O kısacık an kendine doğru

yürüyenlerin yüzlerine odaklanmaya çalıştı ama başaramadı. Korku tüm bedenini ele geçirmeye başlıyordu. Adımlarını daha da hızlandırıp, yaşadığı binanın önüne geldi. Apartman sakinlerinin çoğu balkonlarında oturmuş eşsiz manzaranın tadını çıkarıyorlardı. Cansu hiçbirisi ile komşuluk ilişkisi kurmamıştı. Selim evinin mabed olduğunu düşünüyor ve kimseyi kabul etmiyor, kendisinin de görüşmesini onaylamıyordu. Oysa o kadar çok hayali vardı ki! Konservatuara gidip ünlü bir kemancı olacaktı. İç mimar olup, yuvalara sıcaklık katacaktı. Tüm hayatını üniversitelerde geçirip, çocuk ve yaşlılara hizmet için durup dinlenmeden çalışacaktı. "Heyhat." dedi içinden. Ne düşlermiş ama ne olmuştu. Babasız büyümüştü. Onu erken çocukluk döneminde kaybetmiş fotoğraflarından tanıyordu. Annesi ise bir başına hayata tutunmaya çalışmış, kocasının kaybettikten sonra fabrika işçiliği yanında hafta sonları başkalarının evini temizleyerek onu lise sona kadar okutmuştu. Ta ki kanser onu da hayattan alıncaya kadar. Kardeşini de evlatlık verildiği ailenin trafik kazası geçirmesi sonucu kaybedip hayatta tek başına kalmıştı. Cansu bir müddet üç çocuğu olan amcasının yanında kalmıştı. Fakat yengesi onu bir türlü kabul edememiş, her gün kendisini kovmaktan beter etmişti. Bir çaresizlik anında amcasının bir arkadaşının aile dostu olan Selim'in annesinin kendisini görüp, beğendiği için oğlu ile evlenmesi konusunda amcasını ikna edene kadar. Kendisine söz hakkı verilmemişti. Kaderine razı olmalıydı. Yengesi, Selim'den başka kimin onu alacağı konusunda sürekli baskı yapmış, psikolojik olarak kendini değersiz hissetmesine sebep olmuştu. Söz, nişan, düğün derken zaten dış dünya ile iletişimi olmamış, bu evliliği kurtuluş olarak görmüştü. Selim ile iki ay kadar kısa süren bir nişanlılık döneminden sonra kendini hiç tanımadığı bir adamın koynunda bulmuştu. Selim hiç bir inceliğe sahip olmayan, şiddete meyilli bir adamdı. Daha evliliklerinin ilk haftası, gömleğinin ütüsünü beğenmeyerek, Cansu'yu dövmüştü. Hiç bir pişmanlık gösterisi sergilemeden akşam eve geldiğinde Cansu'nun vücudundaki morluklara aldırış etmeden tecavüz etmişti. Cansu ise gözyaşları eşliğinde banyoya kapanıp, çaresizce sabaha kadar ağlamıştı. Selim'den korktuğunu o gece fark etmişti. Kocası eve gelir gelmez silahını ortada duran sehpanın üzerine bırakıp, onu sessizce tehdit ediyordu. Koca yedi yılı bu yuva dediği ama hiç bir zaman aidiyet duygusunu yaşamadığı evde geçirmiş, bütün

davranış ve düşüncelerini korku ile beslemişti. Bugün ise ilk defa tüm cesaretini toplayarak sahile inmişti. Artık yaşamaktan yılmış, ne olacaksa olsun diyerek kapıyı çekerek çıkmıştı. Şimdi ise apartmanın girişine gelmiş, içinde duyduğu korkuyu, pişmanlığı ile bastırmaya çalışıyordu. Selim yarın dönecekti. Kendi kendine kızarak apartmandan içeri girdi. Merdivene her adım attığında korkusu artarak tüm bedeni titremeye başlamıştı. Üçüncü kata geldiğinde ise yukarı kattan inen biri omzuna çarpınca şaşırarak olduğu yere çivilendi. Üzerinde siyah pantolon ve siyah kazak olan kişi acelesi varmış gibi hızlıca merdivenleri inip görüş alanından kayboldu. Cansu'nun korkusu artmıştı. Binanın en üst katı olan dördüncü katta kendileri dışında oturan kimse yoktu. Nefesi düzensizleşti. Trabzana tutunarak boğazına tıkanan nefesini vermeye çalıştıysa da bacakları onu taşımamakta ısrar ediyordu. Yere çöküp bir müddet öylece kaldı. Düşüncelerini toparlayamıyordu. Cep telefonun çıkardı. Selim'den başka arayacağı kimsesi yoktu. Hızla arama tuşuna basınca çalan telefonun sesini duydu. Bu olamazdı, olmazdı. Ses yukarıdan gelip tüm merdiven boşluğunu doldurmuştu. Kıpırdamadı. Selim açar diye bekledi ama açan olmadı. Ağlamaya başladı. Ne için ağladığını kendi de bilmiyordu. Tekrar trabzana tutunarak kendini yukarı çekti. Düşmemek için direnerek son on basamağı tırmanıp evin kapısını görünce paniği arttı. Biri çığlık atıyordu. Alt kattan gelen komşusunun kendini sarsması ile duyduğu çığlığın kendi çığlığı olduğunu anlamamıştı. Adam ise ona ne olduğunu sorup duruyordu. Cansu ise ona boş gözler ile bakıp çok istemesine rağmen bir tek sözcüğü ağzından çıkaramıyordu. Adam onu kapının önünde bırakıp elinde tuttuğu telefon ile anahtara baktı. Anahtarı alıp kapıyı açarak içeri girdi.

Cansu kendine geldiğinde salonun koltuğunda uzanmış vaziyette buldu kendini. Evin içerisi hiç tanımadığı insanlarla doluydu. Selim'in narkotikten ve cinayet masasından arkadaşları evin içinde garip bir telaş içinde koşturup duruyorlardı. Cansu ise bu tanımadığı insanların yüzlerini incelemek, hiç değilse düğününde hatırlayabileceği simaları görebilmek için başını kaldırdı. Ne kadar zamandır bu koltukta olduğunu düşünürken salonun beyaz halısının üzerine odaklanarak, neler olduğunu anlamaya çalıştı. Her yerde, filmlerde gördüğü sarı ve

üstlerinde numara yazan takozlar vardı. İyi de Selim'in mabedim dediği ve hiç kimseyi kabul etmediği evinde bu kadar insanın ne işi vardı? Hem Selim neredeydi? En son telefonun sesini duymuştu. Konuşmak için ağzını açtığı anda dilinin kurumuş olduğunu fark etti. Kendini zorlayarak beyaz kıyafetler içinde yerde bir şey arayan adama döndüğü sırada, dibinde ayakta duran adam, kendisini tanıttı.

"Kendinize geldiniz mi? Ben Cinayet Masasından Komiser Emre."

Bu kırklı yaşlarının ortasında olan, dik duruşu ile insana güven veren adam, gözlerini Cansu'nun üzerine kilitledi.

Cansu kekeleyerek, "Ben... Bana ne oldu? Neden buradasınız? Selim nerde?" diye zorlukla sorabildi.

"Komşunuz, Adem Bey bizi aradığında siz merdivenlerde baygınlık geçirmişsiniz. Biz gelene kadar komşularınız sizinle ilgilenmiş. Şimdi daha iyi misiniz?"

Cansu adamın son sözleri üzerine göz yaşlarına hakim olamadı ve yanaklarından aşağıya doğru süzülmesine izin verdi. En son annesi bu soruyu sormuştu. Sanki üzerinden asırlar geçmiş gibi canı yandı. Adama boş gözlerle bakıp başını sallamakla yetindi. Eğer konuşsaydı, isyanını haykıracağından korktu.

Komiser, "Cansu Hanım, evinize bir cinayet ihbarı için geldik. İyi olduğunuza göre size birkaç sorum olacak. Şimdi dikkatinizi toplayarak bana bu akşam neler yaptığınızı anlatın," diyerek koltuğun karşısında duran sehpanın üzerine oturdu.

Cansu soruyu tam olarak idrak edememişti. Yine de yattığı yerden hafifce doğrularak, "Ben, dışarı çıkmıştım," dedi.

"Ne zaman çıktığınızı hatırlıyor musunuz? Saat kaçtı?"

"Bilmiyorum. Bunalmıştım. Sürekli evdeyim."

Bunu der demez pişman olmuştu. Selim bu sözüne çok kızacaktı.

Ne de olsa kol kırılır yen içinde kalırdı. Hele meslektaşlarına söylediği için daha da öfkelenip, belki de yeni yeni morartısı geçen gözünü daha beter morartacaktı ve bu sefer sadece bununla kurtulamayacağına adı kadar emindi.

Cansu bunları düşünürken Komiser Emre sordu.

“Ne kadar dışarıda kaldınız?”

“Bilmiyorum. Selim arayınca geri döndüm.”

“Selim sizi aradığında nerede olduğundan bahsetti mi?”

“Bahsetmedi. O şehir dışında.”

Sesinin titremesine engel olamamıştı. Başını kucağında tuttuğu ellerine doğru indirdi.

“Size ne söyledi?”

“Şey... dışarıda ne yaptığımı sordu.”

“Neden böyle birşey sordu?”

Cansu cevap vermedi.

“Benden çekinmenize gerek yok. Ben burada görevimi yapıyorum. Bu soruları sormak zorundayım. Şimdi, neden size öyle birşey dedi?”

Cansu biraz düşündükten sonra, “O dışarı çıkmama izin vermez,” dedi.

“Ne zamandan beri?”

“Hiç.”

Cansu'nun hıçkırığı kendine eşlik etmeye başladı. Biri ile konuşmayalı yıllar olmuştu. Arkadaşı, akrabası, komşusu yoktu. Selim dışında hayatında hiç kimsesi olmayan bir acizdi. Gidecek hiçbir yeri olmamıştı. Alışverişi Selim yapar, eğer ciddi bir rahatsızlığı yoksa doktora bile gitmesine izin

vermez, gerekirse onunla birlikte giderdi. Kafese kapatılmış bir kuş kadar bile değeri yoktu. İnsanlardan korkuyor, herkesin onun korkaklığı ile alay ettiğini düşünüyordu fakat bu düşünceyi de bırakalı birkaç yıl olmuştu. Çocukları sevmesine rağmen bazen Tanrı'nın kendisine çocuk vermediği için şükreliyordu ama bazı günler hayatında bir sesin olmasının özlemi ile yandığı oluyordu. Yeni evli oldukları bir iki yıl içinde Selim'e bu konuyu açmış ama yediği dayak ile kalmıştı. Onun karısı oros... muydu ki doktora gidip her yerini gösterecekti? Bu konu da böylece kapanıp gitmişti.

"Siz hiç mi dışarı çıkmıyordunuz? Ne demek şimdi bu?"

"Ben... Ben yıllar sonra ilk kez tek başıma dışarı çıktım. O aramasaydı da eve dönecektim. Sokaklarda ki insanlardan korktuğumu anladım."

Komiser Emre ayağa kalkıp daracık odada bir ileri bir geri yürümeye başladı.

Cansu Hâlâ gözyaşları arasında ellerine bakıyordu. Odadaki karmaşa hiç ilgisini çekmiyordu. Yüreğinin derinliklerinde bir yer, ona neler olduğunu fısıldıyordu.

Komiser Emre tekrar karşısına oturdu.

"Aileniz bu konuda ne düşünüyor?"

"Benim kimsem yok. Anne ve babamı kaybettim."

"Anladım. Selim'i bu akşam hiç gördünüz mü?"

"Görmedim. O, görev için şehir dışına gitti."

"Cansu Hanım, burada ne yaptığımız ile ilgili bir fikriniz yok mu? Siz eve geldiğiniz de ne oldu da merdivenlerde yığılıp kaldınız? Çığlık atmadan önce ne gördünüz?"

"Ben eve girmedim. Korktum."

"Sizi korkutan ne oldu?"

“Bilmiyorum.”

“İyi düşünün. Daha evinize girmeden çığlık atmışsınız ya da girip çıktınız mı?”

“Girmedim.”

“O zaman ne oldu da eve girmediniz? İyi düşünün.”

“Ben merdivenleri çıkarken biri omzuma çarptı birden bu katta bizden başka kimsenin olmadığını düşündüm. Selim’i aradım ama cevap vermedi. Telefonunun sesi sanki evden geliyordu. Sonrasını hatırlamıyorum.”

“Gördüğünüz kişiyi daha önce görmüş müydünüz?”

“Ben kimseyi tanımıyorum ki. Hep evdeyim.”

“Belki kocanızın arkadaşı veya bir komşunuz olabilir. İyi düşünün.”

“Onlara kapıyı açmam yasak.”

Bu son cümleyi utanarak söylemişti.

Komiser Emre sesinin sert çıkmasına mani olamadan, “Madem Selim sizi bu kadar kısıtlıyordu neden dışarı çıktınız?” diye sordu.

“İlk defa başka bir şehre gitti.”

Duraksadı. Sesinin titremesine engel olamadan, “Dışarıyı unutmuştum. Biraz hava almak istedim. Onu da beceremedim.”

“Gördüğünüz kişi uzun muydu, kilolu muydu, saç rengi nasıldı?”

“Siyah giymişti. Ben korku ile merdivenleri çıkıyordum onun geldiğini farketmedim bile. ancak bana çarpınca gördüm.”

Sustu.

“Cansu Hanım, iyi düşünün. Bu akşam evinizde bir cinayet

işlendi ve siz büyük bir ihtimalle katili gördünüz.”

“İyi de bu evde benden başka kimse yok ki.”

“Kocanız Selim bu akşam saatlerinde kalbinden bıçaklanarak öldürülmüş.”

Cansu önce bu sözleri algılayamadı. Kelimeler zihninde dönmeye başladığında gerçeği idrak etti. Başını kaldırıp Komiser Emre'nin gözlerine baktı.

“Selim öldü mü? Bu nasıl olur? Ben şimdi ne yapacağım?”

Ellerini yüzüne kapattı. Ağlıyordu. Oysa kaç kez onun ölmesini dilemiş ve düşünmüştü. Şimdi ise koca dünya da yine tek başına kaldığına ağlıyordu. İşi yoktu, ailesi yoktu. İnsanlardan korkuyordu. Selim ona beceriksiz ve böcek kadar değerinin olmadığını söyleyip dursa da eve giren bir nefes bir sestti o. Şimdi o da gitmişti.

“Selim hiç size kendini tehdit eden veya bir düşmanı olduğundan bahsetti mi?”

Cansu ellerini yüzünden indirmeden başını sağa sola salladı. Hıçkırıyordu. Bir el omzuna dokununca olduğu yerde sıçradı. Komiser Emre elinde tuttuğu bir bardak suyu uzatıyordu. Cansu titreyen elleri ile bardağı tutup ağzına götürdü. Bir yudum bile almadan gün içerisinde yediği ne varsa halının üzerine çıkardı. Bardak elinden düşmüştü. Kimsesizliğin verdiği çaresizlikle hem ağlıyor hem de bundan sonra ne yapacağını odada bulunan herkese soruyordu.

Komiser Emre, meslektaşını ilk bulan komşu ile görüşmek için oturduğu yerden doğrulup Cansu'ya inanamayan gözlerle baktı. Kadın o kadar çaresizdi ki, kendisini aşağılayan, döven bir adamın arkasından ne yapacağını haykırıyor ve korkusunu dışarı yansıtıyordu. Bu yüzyılda kadınların bu kadar şiddet ile karşılaşmasına, hele bu şiddete kendi mesleğinden birinin sebep olmasına bir anlam vermeye çalışıyordu. Düşüncelerinden

sıyrılarak mutfak masasının sandalyesinde oturan adama doğru ilerleyip karşısına oturdu. Kendini tanıttikten sonra sorguya başladı.

“Adınız?”

“Turan Kaya.”

“Bana bu akşam neler olduğunu anlatır mısınız?”

“Ben balkonda oturuyordum. Oğlum dışarıdaydı onu bekliyordum. Bir çığlık sesi ile dışarı fırladım. Ses üst kattan geliyordu. Hemen merdivenlere yöneldim ve Cansu Hanım’ı kendi kapısına yakın bir yerde çığlık atarken buldum. Önce ona ne olduğunu sordum ama beni duymuyor gibiydi. Ben de elinde tuttuğu anahtarı ve telefonu gördüm, anahtarı alıp eve yöneldim. İçeri girdim. Herşey normal görünüyordu. Önce bulunduğumuz odaya baktım, sonra sırası ile mutfak, banyo ve en son yatak odasına girdim ve Selim Bey’i gardrobun önünde yatarken gördüm. Ben onun düşmüş olabileceğini, kalp krizi filan geçirdiğini düşünerek yaklaştım.”

Durdu. Sanki birşey hatırlamaya çalışıyordu. Kendini biraz toparlayınca, “Ona yaklaşmaya başladım, bulunduğum açıdan üst bedenini görmüyordum. Sonra... sonra onun kalbine saplı bıçağı gördüm ve bir an ne yapacağımı bilmeden hemen nabzını kontrol ettim. Atmıyordu. Üzerindeki gömlek kan içindeydi. Daha önce hiç böyle birşey görmemiştim. Şoke olmuşum. Kımıldayamadım. Ne yapmam gerektiğini düşünemedim. Ne kadar orada kaldım bilmiyorum. Cansu Hanım’ın çığlığı kesilmişti, birkaç komşumuzun onun yanına gelmiş olduğunu anladım. Seslerini duyuyordum sonra hemen oradan çıktım. Cansu Hanım’a belli etmemeye çalışarak, alt kat komşum olan Arzu Hanım’a polisi aramasını söyledim ve sizler geldiniz.”

Sözlerini tamamladıktan sonra hızlıca nefes alıp verdi. Gözlerini yere indirmişti.

“Merdivenlerden çıkarken hiç kimseye denk geldiniz mi?”

“Yok, kimseyi görmedim.”

“Balkonda oturuyordum dediniz, apartmandan çıkan birini gördünüz mü?”

“Balkonumuz dışa doğru olduğu için dış kapıdan çıkıp cadde boyu ilerleyen birini görmem mümkün değil. Tüm apartman sakinleri için bu dediğim geçerli. O yüzden çıkan biri olduysa bile görmedim.”

“Apartmanınızda kamera olmadığını gördüm. Dışarıdan gelen biri herhangi bir zile bastığında komşularınız veya siz kapıyı açıyor musunuz?”

“Hayır, açmayız ve apartman girişinde bununla ilgili bir uyarı yazımız da var. Ben on yıldır bu binada oturuyorum hiç kötü bir olayla karşılaşmadım.”

“Cansu Hanım ve kurban Selim Bey ile ilgili bize neler söyleyebilirsiniz?”

“Ben ikisini de çok tanımıyorum özellikle Cansu Hanım’ı neredeyse bu ikinci görüşüm filandır. Nasıl desem ki? Selim Bey sanırım ona şiddet uyguluyordu. Sürekli bağırıp, hakaretler ediyordu. Onun sesi yükselince ben duymamak için televizyonun sesini açıyordum.”

“Yani siz üst katınızda bir kadın dövülüp şiddete maruz kalırken ona yardım etmek yerine kulaklarınızı tıkıyordunuz öyle mi? Bu nasıl bir komşuluk anlayışıdır? Neden bizleri aramıyordunuz?”

“Selim Bey kendisi zaten emniyetteydi. Ben.. ben ne söyleyebilirdim ki?”

“Sizin gibi duyarsız vatandaşlarımız yüzünden neredeyse her gün bir kadını katlediliyor. Ve siz ne yapabileceğinizi bana soruyorsunuz. Yazık, gerçekten çok yazık. Kadın neredeyse tüm dünyadan soyutlanmış. Bugün içeride yatan arkadaşımızın yerinde o olabilirdi. Biraz daha duyarlı olun ve hangi meslek

sahibi olursa olsun kadınlarımızın uğradığı en ufak bir şiddeti bizlere bildirin biz ne gerekiyorsa onu yaparız.”

Sesine hakim olamamıştı. Küçük mutfak alanında dikkatini tekrar adama yönlendirerek, “Olay olmadan önce, bir ses veya bağırış çağırış duydunuzmu?” diye sordu.

“Hayır duymadım.”

“Cansu Hanım’ı bulduğunuzda size Selim ile ilgili bir şey söyledi mi?”

“O sadece bağırıyordu. Telefon gibi bir şey söyledi ama ben o panikle ne dediğini çok anlamadım.”

“Tamam. Sizin ifadenize tekrar başvurabilirim. Eğer aklınıza bir şey gelirse bizimle iletişime geçin.”

Komiser, kurbanın bulunduğu odaya tekrar döndü. Savcı raporlarını imzalamış, olay yeri ekibi titizlikle odayı inceliyordu. Kurban hâlâ aynı yerde yatıyordu. Emre, meslektaşının etrafını tekrar incelemeye başladı. Kalbinden tek darbe almış olan Selim, açık duran gardrobun önünde yatıyordu. Üzerindeki gömleğin rengi artık görünmüyordu. Göğsündeki bıçak yaklaşık otuz santimetrelilik bir avcı bıçağıydı. Her yerden kolaylıkla temin edilebilecek, hiç bir özelliği olmayan bir bıçak gibi görünüyordu. Odada hiç bir dağınıklık yoktu. Bu da kurbanın katilini tanıyor olduğunu gösteriyordu. Emre yere çökerek, kurbanın tırnak ve ellerini kontrol etti. Tırnaklar ve eller temiz görünüyordu ve darpa dair hiçbir belirti yoktu. Eğer şansları varsa katil bıçağın üzerinde parmak izi bırakmış olabilirdi ama bu zayıf bir ihtimaldi. Sebebi ise hiç bir dağınıklık olmayan ve kapıda zorlama izine rastlamadığına göre katil hazırlıklı gelmiş olabilirdi fakat yaz günü elinde eldiven olan bir tanıdıktan Selim mutlaka şüphelenir ve tedbir alabilirdi. Darbe aniden gelmiş olsa bile müdahale etmek için bir şeyler yapabilir en azından canı için savaşabilirdi. Adli Tıp’ın yapacağı araştırma bu cinayete ışık tutacaktı. Toksikoloji raporu

önemliydi. Emre tam ayağa kalkacağı sırada kurbanın pantolon cebinden dışarı doğru hafif çıkmış olan, bantlı nesne dikkatini çekti. Cebinden çıkardığı delil poşetini açtıktan sonra eldivenli elleri ile nesneyi çekip çıkardı. Burnuna yaklaştırıp kokladı. Hiç şüphe yoktu. Bu sarıllı olan paket esrar paketi idi. Elini kurbanın cebine sokup beş tane daha çıkarttı. Narkotikte görevli olan Selim'in cebinde hazırlanıp satışa sunulacak hale getirilmiş paketlerin ne işi vardı? Eğer bir operasyondan döndü ise, bunları emniyetteki bölümüne teslim etmesi lazımdı. Emre bulduklarını delil torbasına yerleştirip, Adli Tıp'a gitmesi için olay yeri incelemedeki arkadaşlarına teslim etti. Sonra, Selim'in o an evde bulunan ve çalıştığı bölümdeki bir arkadaşından onun hakkında bilgi aldı. Görüştüğü meslektaşı Selim'in kendi halinde, biriminde çok sevilen, başarılarla dolu bir sicile sahip bir polis olduğunu öğrendi. Emre, onu Selim'in bir cinayete kurban gitmiş olmasının gerçeği ile başbaşa bırakıp katilini bulmak için her şeyi yapacağını söyleyerek konuşmayı sonlandırdı. Kurban hakkında iki farklı görüşe sahip olmuştu. Evde şiddet yanlısı, mesleğinde ise oldukça başarılı bir çizgi sergilemişti. Bu durumda işinin zor olacağını farkındaydı. Yatak odasından çıktı. Kurbanın otopsi için morga götürülüşünü izledi. Cansu ise kocasının gidişini sadece izlemekle yetindi. Tepkisizdi.

Cansu'ya yaklaşp, "Biraz daha iyi misiniz?" diye sordu.

Cansu sanki başka bir boyuttaymış gibi anlamsız gözlerle kendisine bakınca sorusunu tekrarlamak zorunda kaldı. Cevap olarak bir baş sallaması alınca, "Size birkaç sorum daha olacak," dedi. "Selim evde olduğu zamanlar onu ziyarete gelen kişiler olur muydu? Tanıdığınız veya tanımadığınız?"

"Çok kimse gelmezdi."

"Onun çamaşırlarını yıkarken veya evin içinde hiç size yabancı gelen, yanında taşıdığı herhangi bir şey dikkatinizi çekti mi?"

Cansu yutkunduktan sonra, "Nasıl bir şey?" diye zorlukla sordu.

"Küçük paketler, fazla miktarda para gibi."

"Küçük sarı paketler olurdu ama parasını ortalarında bırakmazdı."

"Şu an evin herhangi bir yerinde o dediğiniz paketlerden var mı?"

"Var eğer o... o almadıysa."

"Bana o paketi gösterir misiniz?"

Cansu yavaş hareketlerle ayağa kalkıp, koltuğun köşe tarafında bulunan bir sandığa doğru yürümeye başladı. Emre de onun arkasındaydı. Cansu sandığın kapağını açtı, ve koltuktan tutunarak kenara doğru çekildi. Emre sandığın içinde duran paketi eline aldı. Ağırlığı yaklaşık yarım kiloya yakın olan sarı bantla sarılı paketin içinde ne olduğunu tahmin etmesi hiç de zor değildi. Bu adam neler karıştırıyormuş diye düşünmekten kendini alamadı. Elinde tuttuğu paketin içinde uyuşturucu olduğunu adı kadar iyi biliyordu. Bu paketlerden sonra olay yeri inceleme evde hem cinayete dair ipucu hem de uyuşturucu madde aramaya başladı. Komiser Emre ise dış kapıda biriken komşuları sorgulamak için o tarafa doğru yöneldi. Kurbanı ilk bulan Turan da oradaydı. Herkes merakla ona neler olduğunu soruyordu. O ise tek düze bir ses ile olanları anlatıyordu.

Komşulardan orta yaşın biraz üzerindeki bir kadın Turan'a "Bu adamın öldüğüne en çok ta sen sevinmiştirsin," deyince adamın sakın tavrı birden kayboldu.

Sesini kontrol edemedi, "Onu sevmiyor olabilirim ama ölmesini isteyecek bir sebebim yok, Seçil Hanım." diye bağırdı.

"Bundan o kadar da emin değilim. Geçen haftaki tartışmanızda apartman ayağa kalkmıştı."

“Saçmalamayın aramızda ufak bir tartışma oldu. Ölen insana sevinmek kişiliğimde yok! Ölen bir insan ve siz neler söylüyorsunuz. Kendinize gelin!” dedikten sonra hızla arkasını dönüp merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

Emre ise ona müdahale etmeden adı Seçil olan kadına dönerek, “Size birkaç sorum olacaktı,” dedi. “Lütfen beni takip edin.”

Kurbanın evinin içine doğru yönelip mutfağa geçti. Kadına oturması için sandalye de yer gösterdi. Kimliğini öğrendikten sonra sorularına başladı.

“Biraz önce Turan Bey ile konuşmalarınıza şahit oldum. Bahsettiğiniz tartışma ne zaman oldu?”

“Onlar sık sık tartışıyorlardı. Turan Bey’in oğlu Fatih yüzünden. Geçen hafta ise neredeyse yumruklaşmaya kadar ileri gittiler. Allah’tan Fatih ve arkadaşı Batu araya girdiler de ortalık sakinleşti. Ama Turan yeminler ederek Selim Bey’i öldüreceği tehdidini savurup durdu.”

“Aralarındaki konu neydi? Neden bu kadar sık tartışıyorlardı?”

“Tam emin değilim ama tartışırken Turan Bey ona gençlerden uzak durmasını, yoksa onu pişman edeceğini söyleyip duruyordu. Hatta emniyete şikayet edeceğini söyledi.”

“Oğlu Fatih ve arkadaşı Batu ile nasıl bir ilişkisi vardı, bilginiz var mı?”

“Benden duymuş olmayın ama sanırım Selim gençlere uyuşturucu satıyordu. Birkaç kez Fatih’i merdivenlerde nasıl derler madde kullanıp, sızmış bir halde gördük.”

“Belki başka birinden alıyordu. Neden Selim’in sattığını düşündünüz?”

“Çünkü apartmanın dış kapısının girişinde birkaç kez gençlerin gelip onunla görüştüğüne şahit oldum. Ve o çocuklarla sessiz sessiz konuşuyordu. Bense ya dışarı çıkarken ya da eve

gelirken denk gelmiştim.”

“Olabilir. Sonuçta o bir polisti. Onun gençlerle konuşmasından nasıl böyle bir sonuç çıkardınız?”

“Bakın ben sadece gördüklerimi anlatıyorum. Selim’in görüştüğü çocuklar lise çağındaki çocuklar. Ben de iki ile ikiyi topladım. Hem aynı gençler geliyordu. Sanırım o çocuklar torbacılık yapıyordu.”

“Anladım. Peki bu durumu emniyete bildirdiniz mi?”

“Hayır bildirmedim. Siz bile benim bunu nereden çıkardığımı sorguluyorsunuz. Emin olmadığım ama şüphelendiğim bir durumu sanırım emniyet kendi içinden olan biri için ciddiye almazdı.”

“Siz bildirseydiniz biz ciddiye alırdık. Biraz daha duyarlı olun lütfen! Mesleği ne olursa olsun bu tacirler geleceğimizi yok ediyor ve toplum buna sessizliği ile eşlik ediyor. Yazık çok yazık. Şimdi biraz önce bahsettiğiniz bu çocukları tanıyor musunuz?”

“Hayır, tanımıyorum.”

“Selim ve Cansu’yu tanıyor musunuz? Onların ilişkisi hakkında bana neler söyleyebilirsiniz?”

“Selim Bey ile ara ara karşılaşıyordum ama Cansu Hanım’la hiç muhabbetim olmadı çünkü onu bir iki kez gördüm. Apartmanda herkesin bildiğini biliyorum. Selim Bey kadına sürekli bağırır, bir şeyler kırılır ve en son küfürlerini duyardım. Başka da bir bilgim yok. Ama Selim bizlere karşı hep kibar ve nazikti. Söyleyeceklerim bu kadar.”

“Sizin emniyete gelip, yazılı ifade vermenizi istiyorum. Arkadaşlarım bu konuda size yardımcı olacaklar.”

Surguyu bitiren Komiser, diğer komşular ile görüşen arkadaşlarına bir aşağı kata ineceği bilgisini verip kapıya yöneldi. Aşağıya indiğinde bir kapının kapalı diğerinin açık

olduğunu görünce kapalı kapının ziline basıp bekledi.

Turan kapıyı açtığıında şaşkınlığını saklayamadı.

“Hayırdır Komiserim?”

“Beni içeri davet etmeyecek misiniz?”

“Şu an çok müsait değilim.”

“Oğlunuz Fatih ile konuşacağım. Evde mi?”

“Evde değil dışarıda. O kadının söylediklerini ciddiye almayın, herkes hakkında bilip bilmeden konuşan birdir. Hem oğlumun bu iş ile bir ilgisi yok.”

“Bırakın buna ben karar vereyim.”

Cümlesi biter bitmez içeriden hafif bir inleme sesi geldi.

“Evde sizden başka kimse var mı?”

Adam biran bocaladıysa da hemen kendini toparlayarak, “Kimse yok. Televizyon açık,” dedi.

“Öyle mi? Bana hiç de öyle gelmedi. Ne saklıyorsun Turan Bey? Sizi şimdi emniyete aldırabilirim. Doğruları söylemeniz iyi edersiniz. Ve ben soruları ikinci kez sormaktan hiç hoşlanmam. Şimdi kenara çekilin.”

Turan'ın çekilmesini beklemeden aralık duran kapıdan içeri daldı. Bunun suç olduğunu biliyordu ama adamın şüpheli davranışlarını da göz ardı edemezdi. Komiser Emre içeri girer girmez o da arkasından gelmek zorunda kalmıştı. Cinayet mahali ile aynı plana sahip evin salonunda bir genç ellerini başının arasına almış bir vaziyette koltukta oturuyordu. Komiser Emre'nin dibine kadar geldiğini fark etmemiş aynı vaziyette oturmaya devam ediyordu.

Turan, Komiserin önüne geçmeye çalışarak, “Oğlum rahatsız. Sizinle konuşamaz,” dedi.

0 anda delikanlı yavaş hareketlerle başını kaldırıp, gülmeye başladı. Gözleri kaymış, boş bakışlara sahipti. Komiser Emre normalden çok büyük gözbebekleri olan bir insanın uyarıcı, çok küçük olanın ise uyuşturucu kullandığını biliyordu. Fatih'in gözbebekleri uyuşturucu aldığını gösteriyordu. İkinci dikkat çekici olan şey ise ellerini sürekli pantolonun üzerinde ileri geri hareket ettirip sanki bir şey temizliyormuş gibiydi. Üzerindeki kıyafetler siyahtı. Cansu merdivenden çıkarken kendisine siyah giyimli birinin çarptığını söylemişti. Komiser Emre'nin, bu durumdayken Fatih'in ifadesini alması mümkün görünmüyordu. Delikanlı onun yüzüne odaklanmaya çalışıyor bir taraftan da gülmeye devam ediyordu.

Emre, Turan'a dönerek, "Oğlunuzun madde aldığı belli," dedi. "Ona soracaklarımı önce size sorayım. Fatih ne zamandır madde bağımlısı?"

"..."

"Sizi bir daha uyarmayacağım Turan Bey. Maddeyi nereden temin ediyor?"

"Lise yıllarından beri bağımlı. Maddeyi ise Selim'den alıyordu. Selim'i defalarca uyardım. Oğlumdan uzak durmasını söyledim. Kavga ettik. Emniyete bildirdim ama adam sandığımdan daha kurnaz çıktı. Oğlumun bağımlı olduğunu, torbacılar hakkında işlem yapmadığından dolayı kendisine iftira attığımı söyledi. Eğer bir daha böyle bir şikayette bulunursam oğlumu torbacı olarak yakalatacağı tehdidini savurdu. Ben de eğer öyle birşey yaparsa kendisini öldüreceğimi söyledim."

"Ve sözünüzü tutup öldürdünüz öyle mi?"

"Kesinlikle hayır, onu ben öldürmedim. Ama öldüğüne çok sevindim. Ölmek için geç bile kaldı. O gençleri zehirleyen bir şeytandı. Kan emiciydi. Çocukları borçlandırıyor. Elleri kanlıydı. Kaç masum gencin kanı vardır kimbilir pis ellerinde."

“Fatih, Cansu bağırdığında evde miydi?”

“Evdeydi. Öğleden sonra önce eve gelmişti.”

Fatih Cansu'nun ismini duyunca gülmesini sonlandırıp “Cansu yine mi bağırdı?” dedi.

Kelimeler ağzından yuvarlanarak çıkmıştı.

Emre ona dönerek, “Sen bugün Selim'i gördün mü?” diye sordu.

“Gördüm.”

“Ne zaman gördün?”

“Akşam üzeri.”

Fatih, sırtıtmaya başladı.

“Şerefsiz! Cansu'ya bağıırıyordu.”

“Saat kaçta?”

“Bilmiyorum ben eve gelirken, ona uğradım. Zile basmadan bağırdığını duydum. Kapıyı açıp alacağımı verdi. Sonra ben eve geldim.”

Zor toparlasa da konuşuyordu.

“Daha sonra onu gördün mü?”

“Görmedim. Arkadaşıma vereceği emaneti almaya tekrar yukarı çıktım ama kapıyı açan olmadı.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Bilmiyorum. Ama aşağıya inerken Cansu'yu gördüm. Onu daha önce hep evinin içinde ama ilk kez evin dışında görmüştüm. Ona çarptım ama o beni görmedi.”

“Nasıl görmedi?”

“Bana hiç bakmadan yukarı çıktı. Elinde telefon vardı. Ona

bakıyordu.”

“Yukarıda başka kimse varmıydı?”

“Görmedim.”

“Sen eve geldiğinde baban evde miydi?”

“Bilmiyorum, ben kapıyı anahtarla açıp odama geçtim. Onun vaazını dinlemeye niyetim yoktu. Kafam güzeldi, bozmaya hiç niyetim yoktu. Anlarsın ya.”

Komiser, Turan’a döndü.

“Evde miydiniz?”

“Evet, mutfakta yemek yiyordum.”

Tekrar Fatih’e baktı.

“Selim’e ne olduğunu biliyor musun?”

Fatih, “Ona bir bok olmaz,” diyerek omzunu silkti. Sonra başını yine ellerinin arasına alıp öne eğdi. Emre’nin sorduğunu hiçbir soruya cevap vermedi.

Turan, “Artık yeter,” dedi. “Bu konu ile hiç ilgimiz yok. Şimdi oğlumla ilgilenmeliyim.”

Komisere yol göstermek için kapıya doğru yürüdü. Emre i yorum yapmadan kapıya yöneldi. Tekrar üst kata çıktı, Cansu’nun yanına gitti.

“ Seni kocan Selim Kahya’yı öldürmekten tutukluyorum.”

Cebinden kelepçeleri çıkardı.

Cansu ise şaşkınlıkla, “Ama onu ben nasıl öldürebilirim?” diye sordu. “O benim kocamdı. Hem ben evde bile değildim.”

Ağlamaya başladı.

“Sen onu dışarı çıkmadan önce öldürdün,” diye konuştu Komiser. “Sonra kanlı kıyafetlerini değiştirip muhtemelen çöpe götürmek için dışarı çıktın. Apartmana tekrar geldiğinde Fatih’in onu daha önce ziyaret ettiği için tekrar gelmeyeceğini hesap ettin ama o arkadaşına uyuşturucu almak için yukarı çıktığında sen eve geri dönüyordun. Onun sana çarptığının bile farkında değildin. O seni tanıyor. Sen ise bana kimseyi tanımadığını söyledin. Selim’in şehir dışında olduğu yalanını uydurdun fakat onun mesai arkadaşı onun şehir dışı görevine gitmediğini, dün emniyette olduğunu, kısacası ve bugün izin yaptığını anlatarak onun bugün evde olabileceğini anlattı..”

Bunu söylediği an Cansu’nun ağlaması kesildi. Düşmanca gözlerini Komiser Emre’ye yönelterek, “O adi bir o...çocuğuydu,” diye bağırdı. “Cansu’yu dövüyor, küçücük çocuklara uyuşturucu satıyordu. Bana teşekkür etmeniz lazım Komiser. Ben bu dünyayı bir pislikten kurtardım. Cansu’yu da gücünü kadınlar üzerinde deneyen ve kendini daha erkek hissedenden ama bir bok olmayan bir adamın onu öldürmesini önlemek için yardım ettim. O yüzden Cansu’yu tutuklayamazsınız. O masum.”

Komiser Emre şaşkınlığını gizleyemeden, biraz önce kendisi ile konuşan ve sesi bir erkek kadar bas çıkan Cansu’ya bakarak, “Burada neler oluyor?” diyebilirdi.

Görüntüsü Cansu ama sesi erkek olan tekrar konuşmaya başladı.

“Hiçbir şey olmuyor. Ben masum bir kadının hayatını kurtardım. Bunu anlamakta neden zorlanıyorsunuz?”

Evde bulunan herkes bu kalın erkek sesin Cansu’dan nasıl çıktığını merak ederek salona dolmuşlardı.

Olay yeri incelemekten memur Arzu öne çıkarak, “Sen kimsin?” dedi.

Cansu ona dönerek, “Benim adım Emir. Yıllardır bu pisliği öldürmek için plan yapan Emir! Bir kadına el kaldıran onu eve hapseden, işkence ve tecavüz eden p.çi öldüren Emir’im! Adımın

gerektirdiğini yerine getirdim. Ben Emir alıp uygulayanım! Ben iblise hizmet edenin canını alanım. Bunun için seçildim. Ve Cansu annesini kaybettiği gün onu herkes ve her şeyden koruyacağıma dair Cansu'ya söz verdim. Şimdi işim bitti. Cansu birşey yapmadı. Selim her zamanki gibi öğlen saatlerinde ona bağırmaya başlamıştı. Bu bağırımların biraz sonra dayağa dönüşeceğini biliyordum. Selim o kadar aciz bir varlıktı ki, bu sefer onu engelleyeceğime dair Cansu'ya güvence verdim. Kendi dolabında olan bıçağı alıp ona seslendim. Sesimi ilk kez duydu ve sizler kadar şaşırarak küfürler yağdırdı. Ben de o şaşkınlığıyla uğraşırken bıçağı kalbine sapladım. Düşerken bile odada bir erkek arıyordu. Cansu'un üzerine kan sıçramadı sadece elleri kan olmuştu ama o görmeden önce ben ellerini güzelce yıkadım. Biraz Selim'in başucunda oturup, ona kalkmasını şimdi gücü yetiyorsa Cansu'yu dövmesi için tahrik ettim. P.ç kurusu! Sonunda gebermişti. Bense Cansu'yu uzun yıllardır görmediği dışarı çıkardım. Eğer tutuklayacaksanız beni tutuklamanız lazım. Bunun da mümkün olmadığını bu odada aklı başında olan herkes anlamıştır. Şimdi izninizle ben ait olduğum yere geri dönüyorum," dedi ve sustu.

Odada bulunan herkes şaşkınlık içindeydi.

Cansu ellerindeki kelepçelere baktıktan sonra yine kendi sesi ile, "Ben birşey yapmadım. Ben Selim'i nasıl öldürürüm? Ona asla gücüm yetmez. Anlıyor musunuz? Asla gücüm yetmez!" dedikten sonra başını eğdi.

Biraz önce konuşan olay yeri inceleme memuru Arzu, Komiser Emre'nin yanına gelerek, "Komiserim, Cansu Hanım, Dissosiyatif Kişilik Bozukluğu yani Çoklu Kişilik Bozukluğu rahatsızlığına sahip gibi görünüyor," diye açıkladı. "Bu rahatsızlığa sahip kişilerin farklı en az iki veya daha fazla kişiliğe, geçmişe, cinsiyete, mesleğe, sağ veya sol elini kullanmakta farklılık gösterebileceği yetenekleri var. Yeri geldiğinde çocuk kimliğine de bürünebilirler. Birbirlerinden farklı kişilik ve yeteneklere sahip olabilirler. Burada Cansu Hanım ev sahibi kimliğinde. Biraz önce konuşan ise bölünmüş kimliğin bir diğer

kişiliği olabilir. Bu sebepten Cansu Hanım bu cinayeti işlediğini ömür boyu kabul etmeyebilir. İşimiz zor. Bu durumda Adli Tıp kurumunun bu vaka üzerinde titizlikle durması lazım. Sizlere bu konu hakkında bana göre gelmiş geçmiş en iyi film olan Split adlı filmi izlemenizi öneririm. Bu rahatsızlık travma sonrası savunma sistemi olarak kişinin kendini koruması için ortaya çıkan ciddi bir rahatsızlıktır ve tıp bu rahatsızlık hakkında derin araştırmalarını hâlâ titizlikle sürdürmektedir.”

Komiser “Anladım Arzu,” diye mırıldandı.

Sonra karşısındaki kelepçeli kadına dönerek, ona kendi ismiyle seslendi.

Cansu, küçücük bir kız çocuğu sesiyle, “Beni babama götüreceksin değil mi amca? O beni çok özlemiş,” diye gülümseyerek fısıldadı...

Son.

* * *

● Nurhan Işkın

Nurhan Işkın, Almanya doğumludur. Eğitim hayatını Almanya’da tamamlamıştır. Daha sonra Türkiye’ye dönen yazar İzmir’de yaşamaktadır. Evli ve iki çocuk annesi olan polisiye yazarının Geçmişten Gelen Cellat ve Katilin Özrü adlı iki polisiye kitabı bulunmaktadır. Nurhan Işkın’ın www.kitapcy.ml site’sinde yayınlanan eserlerini bu sayfada bulabilirsiniz. Detektif proza